

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wyrok Trybunału z dnia 8 kwietnia 1976 r. w sprawie 43/75 Defrenne/SABENA ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że przyznaje on sądowi krajowemu samodzielne uprawnienie do utrzymania w mocy – sua sponte i bez wystąpienia z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym na podstawie art. 267 TFUE – wyłącznie na podstawie przepisu prawa krajowego odnoszących się do zdarzeń przeszłych skutków przepisów krajowych dotyczących zwolnienia z VAT usług medycznych i paramedycznych, niezgodność których to przepisów z prawem Unii stwierdził następnie ten sam sąd (po tym, jak wcześniej skierował w tym przedmiocie do Trybunału trzy wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym na podstawie art. 267 TFUE, na które Trybunał udzielił odpowiedzi wyrokiem z dnia 27 czerwca 2019 r. w sprawie C-597/17 ⁽²⁾) i w odniesieniu do których orzekł o ich częściowej nieważności, utrzymując jednak w mocy dotychczasowe skutki przepisu prawa krajowego sprzecznego z prawem Unii w odniesieniu do zdarzeń przeszłych, pozbawiając w ten sposób całkowicie podatników VAT prawa do zwrotu VAT pobranego z naruszeniem prawa Unii?
- 2) Czy sąd krajowy może – samodzielnie i bez wystąpienia z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym na podstawie art. 267 TFUE – utrzymać w mocy w odniesieniu do zdarzeń przeszłych skutki, jakie wywołuje przepis krajowy uznany za spreczny z dyrektywą VAT, na podstawie ogólnego powołania się na „nadrzędne wymogi bezpieczeństwa prawnego związane z całością będących w grze interesów zarówno publicznych, jak również prywatnych” oraz domniemany „brak praktycznej możliwości zwrotu nienależnie pobranego VAT odbiorcom dostaw lub usług świadczonych przez podatnika lub dochodzenia od nich zapłaty w przypadku niezasadzonego zwolnienia z jego zapłaty, w szczególności w przypadku, gdy miałyby to dotyczyć dużej liczby niezidentyfikowanych osób lub gdy podatnicy nie dysponują systemem księgowym umożliwiającym im identyfikację tych dostaw lub usług i obliczenie ich wartości”, podczas gdy samym podatnikom nie umożliwiono wykazania, że taki „brak praktycznej możliwości” występuje?

⁽¹⁾ EU:C:1976:56.

⁽²⁾ EU:C:2019:544.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja)
w dniu 1 czerwca 2022 r. – Bolloré logistics SA/Direction interrégionale des douanes et droits
indirects de Caen, Recette régionale des douanes et droits indirects de Caen, Bolloré Ports de
Cherbourg SAS**

(Sprawa C-358/22)

(2022/C 340/23)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: Bolloré logistics SA

Druga strona postępowania: Direction interrégionale des douanes et droits indirects de Caen,

Recette régionale des douanes et droits indirects de Caen,

Bolloré Ports de Cherbourg SAS

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 195, 217 i 221 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny ⁽¹⁾, zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 1186/2009 z dnia 16 listopada 2009 r. ustanawiającym wspólnotowy system zwolnień celnych ⁽²⁾, należy interpretować w ten sposób, że organy celne nie mogą żądać od solidarnego gwaranta zapłaty długu celnego, dopóki należności celne nie zostaną prawidłowo podane do wiadomości dłużnika?
- 2) a) Czy poszanowanie prawa do obrony, a w szczególności prawa do przedstawienia uwag przed każdym niekorzystnym aktem, które stanowi podstawową zasadę prawa Unii, oznacza, że gdy w braku zapłaty długu celnego w wyznaczonym terminie przez dłużnika dochodzi się jego pokrycia od gwaranta, organ celny musi uprzednio umożliwić gwarantowi skuteczne przedstawienie swojego stanowiska co do okoliczności, na których organ ten zamierza oprzeć swoją decyzję o dochodzeniu zapłaty od gwaranta?
- b) Czy okoliczność, że dłużnik celny sam miał możliwość skutecznego przedstawienia swojego stanowiska przed powiadomieniem o należnościach celnych, ma wpływ na odpowiedź na pytanie 2a)?

- c) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 2a), która ze wskazanych poniżej decyzji jest decyzją niekorzystną dla gwaranta i powinna być poprzedzona etapem wymiany kontrydiktoryjnej: decyzja organu celnego o zaksięgowaniu należności i powiadomieniu o nich dłużnika celnego czy decyzja o dochodzeniu zapłaty od gwaranta?

⁽¹⁾ Dz.U. 1992, L 302, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 2009, L 324, s. 23.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Minden
(Niemcy) w dniu 7 czerwca 2022 r. – J.B., S.B. i F.B./Bundesrepublik Deutschland**

(Sprawa C-364/22)

(2022/C 340/24)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Minden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: J.B., S.B., F.B.

Strona pozwana: Bundesrepublik Deutschland

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 33 ust. 2 lit. d) dyrektywy 2013/32/UE ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on normie prawa krajowego, zgodnie z którą kolejny wniosek o ochronę międzynarodową podlega odrzuceniu jako niedopuszczalny niezależnie od tego, czy zainteresowany wnioskodawca po odrzuceniu wniosku o ochronę międzynarodową i przed złożeniem kolejnego wniosku o ochronę międzynarodową powrócił do swojego kraju pochodzenia?
- 2) Czy odpowiedź na pytanie pierwsze będzie się różnić w zależności od tego, czy zainteresowany wnioskodawca został wydany do swojego kraju pochodzenia, czy też powrócił tam dobrowolnie?
- 3) Czy art. 33 ust. 2 lit. d) dyrektywy 2013/32/UE należy interpretować w ten sposób, że zakazuje on państwu członkowskiemu odrzucenia kolejnego wniosku o ochronę międzynarodową jako niedopuszczalnego w sytuacji, gdy wprowadzie wraz z decyzją w przedmiocie wcześniejszego wniosku nie orzeczono o przyznaniu statusu ochrony uzupełniającej, jednakże zbadano przesłanki zakazów wydalenia z kraju i badanie to ma porównywalny zakres przedmiotowy z badaniem dotyczącym przyznania statusu ochrony uzupełniającej?
- 4) Czy badanie przesłanek zakazów wydalenia z kraju i badanie dotyczące przyznania statusu ochrony uzupełniającej są porównywalne, jeżeli przy badaniu przesłanek zakazów wydalenia z kraju należało kumulatywnie zbadać, czy zainteresowanemu wnioskodawcy w kraju, do którego miałby zostać wydany, grozi:
 - a) konkretne niebezpieczeństwo tortur bądź nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania,
 - b) skazania na karę śmierci lub jej wykonania,
 - c) naruszenie Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (Europejskiej Konwencji Praw Człowieka – EKPCz) lub
 - d) istotne konkretne zagrożenie zdrowia, życia lub wolności
lub zainteresowany wnioskodawca
 - e) jako członek ludności cywilnej jest narażony na istotne indywidualne niebezpieczeństwo dla zdrowia lub życia w związku z międzynarodowym lub wewnętrznym konfliktem zbrojnym?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej (Dz.U. L 180, s. 60).